Col·lecció Aladroc

Text: Vicent Vidal
Il·lustracions: Alba Sáez

La sabateta

Col·lecció Aladroc

© del text: Vicent Vidal Lloret
© de les il·lustracions: Alba Sáez Romera
© d'aquesta edició: Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert

Direcció, disseny i maquetació: Joan Borja
Coordinació tècnica: Lorena Bernabéu
Direcció artística: Joan Llobell
Disseny del logo i de les guardes: Aurelio Ayela

Primera edició, desembre de 2016
Dipòsit legal: A 623-2016
ISBN: 978-84-7784-733-5
Imprimeix: Quinta Impresión, SL

Les il·lustracions d'aquest llibre s'han dut a terme amb la col·laboració de la Facultat de Belles Arts d'Altea, de la Universitat Miguel Hernández. Altres títols anteriors de la col·lecció «Aladroc» il·lustrats igualment en col·laboració amb la referida Facultat de Belles Arts són *El pardal Oriol*, *Misteri d'Elx*, *L'Estrella d'Or*, *L'illa de Benidorm*, *L'elixir de la vall de Rojariola*, *La mina del marabut* i *Sa Caseta de sa Tramuntana*.

El cel estava negre, però era de dia. Les oronelles volaven baix, les mosques estaven apegaloses. Tots els indicadors eren correctes: estava a punt de ploure. A Mutxamel hi havia alguns llauradors contents: feia mesos que no tenien una pluja forta, i el camp necessitava aquella aigua urgentment. Però en aquest poble no tota la gent es mirava el cel amb tranquil·litat...

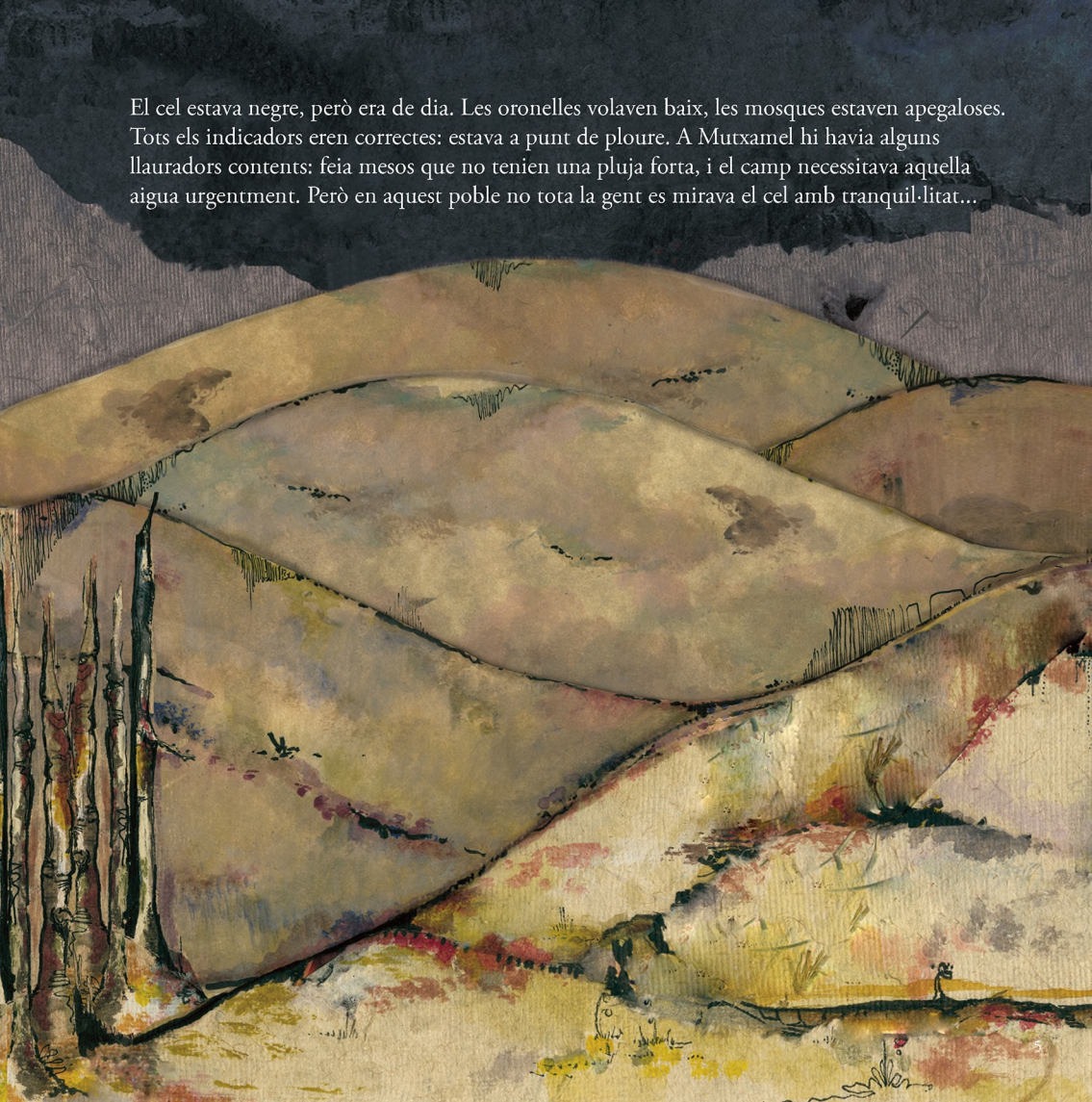

El dia era negre i es respirava humitat, però encara no havia caigut la primera gota. La gent despenjava la roba estesa, preparava els bancals i sí, els camperols estaven emocionats. Aigua, per fi, després de tant de temps de sequera!
Però alguns s'ho miraven amb recel. Els assuters no les tenien totes. Allò no pintava gens bé... Ells, tots els anys, quan plovia bona cosa, s'encarregaven de netejar els assuts i distribuir bé l'aigua pels camps: que tothom poguera regar, que s'aprofitara cada gota d'aigua.
Però aquell any el cel estava massa negre. Les oronelles volaven massa baix. Les mosques estaven massa apegaloses...

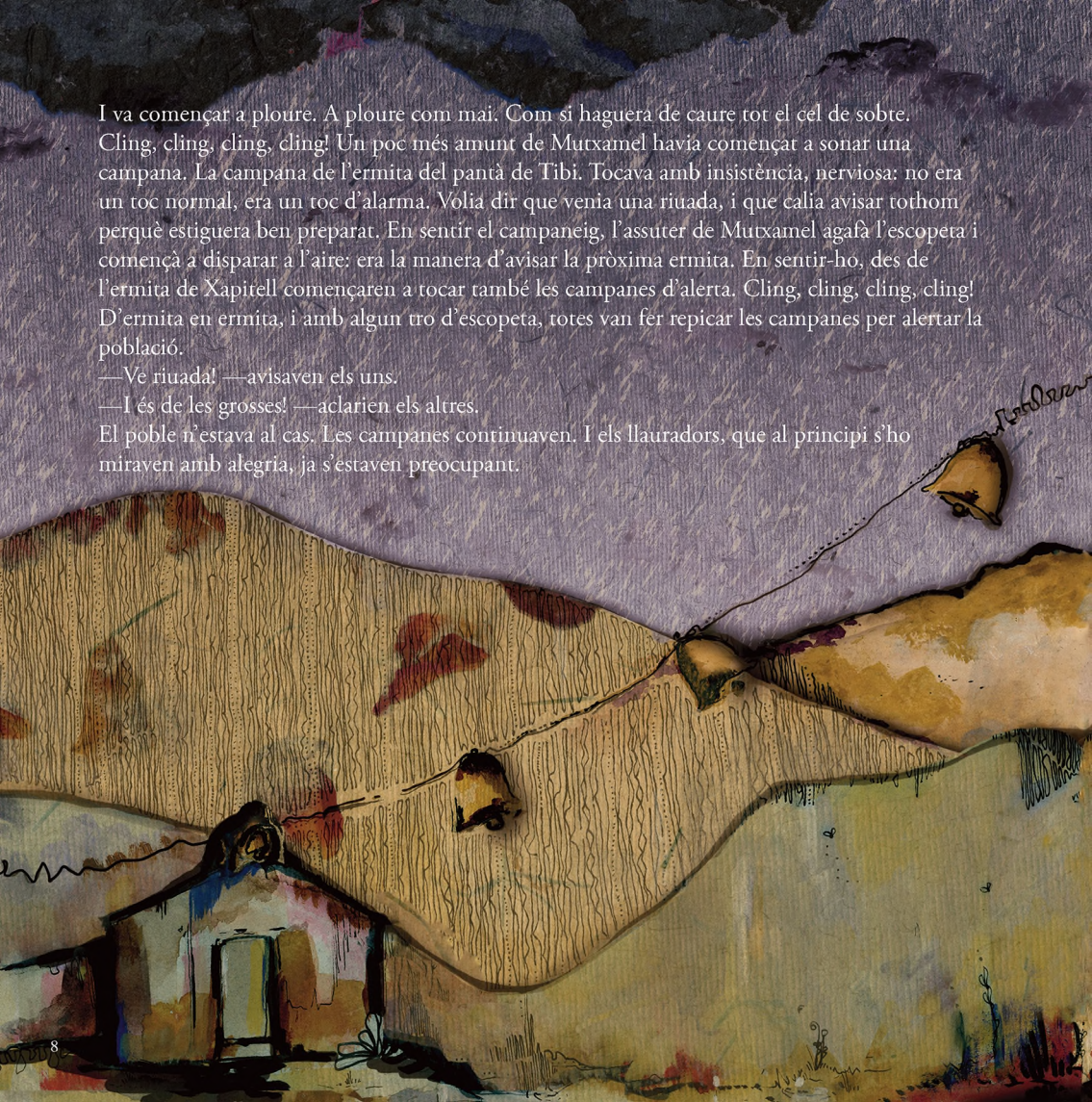

I va començar a ploure. A ploure com mai. Com si haguera de caure tot el cel de sobte. Cling, cling, cling, cling! Un poc més amunt de Mutxamel havia començat a sonar una campana. La campana de l'ermita del pantà de Tibi. Tocava amb insistència, nerviosa: no era un toc normal, era un toc d'alarma. Volia dir que venia una riuada, i que calia avisar tothom perquè estiguera ben preparat. En sentir el campaneig, l'assuter de Mutxamel agafa l'escopeta i comença a disparar a l'aire: era la manera d'avisar la pròxima ermita. En sentir-ho, des de l'ermita de Xapitell començaren a tocar també les campanes d'alerta. Cling, cling, cling, cling! D'ermita en ermita, i amb algun tro d'escopeta, totes van fer repicar les campanes per alertar la població.

—Ve riuada! —avisaven els uns.

—I és de les grosses! —aclarien els altres.

El poble n'estava al cas. Les campanes continuaven. I els llauradors, que al principi s'ho miraven amb alegria, ja s'estaven preocupant.

La pluja era massa forta. El riu, sec la resta de l'any, ara estava desbordat. Havia començat a inundar terres, sendes i camins. Estava assolant alguns marges, arrancava ametlers i alguna olivera. La gent s'havia tancat dins de casa...

Però a Mutxamel no estaven segurs. Si el riu continuava creixent, podria arribar l'aigua al poble, podria tombar cases i carrers.

Els mutxamelers estaven atemorits. I en aquell moment l'únic que van saber fer va ser pregar per sortir-ne amb vida.

—Ai, Mare de Déu, lliureu-nos d'aquesta riuada!

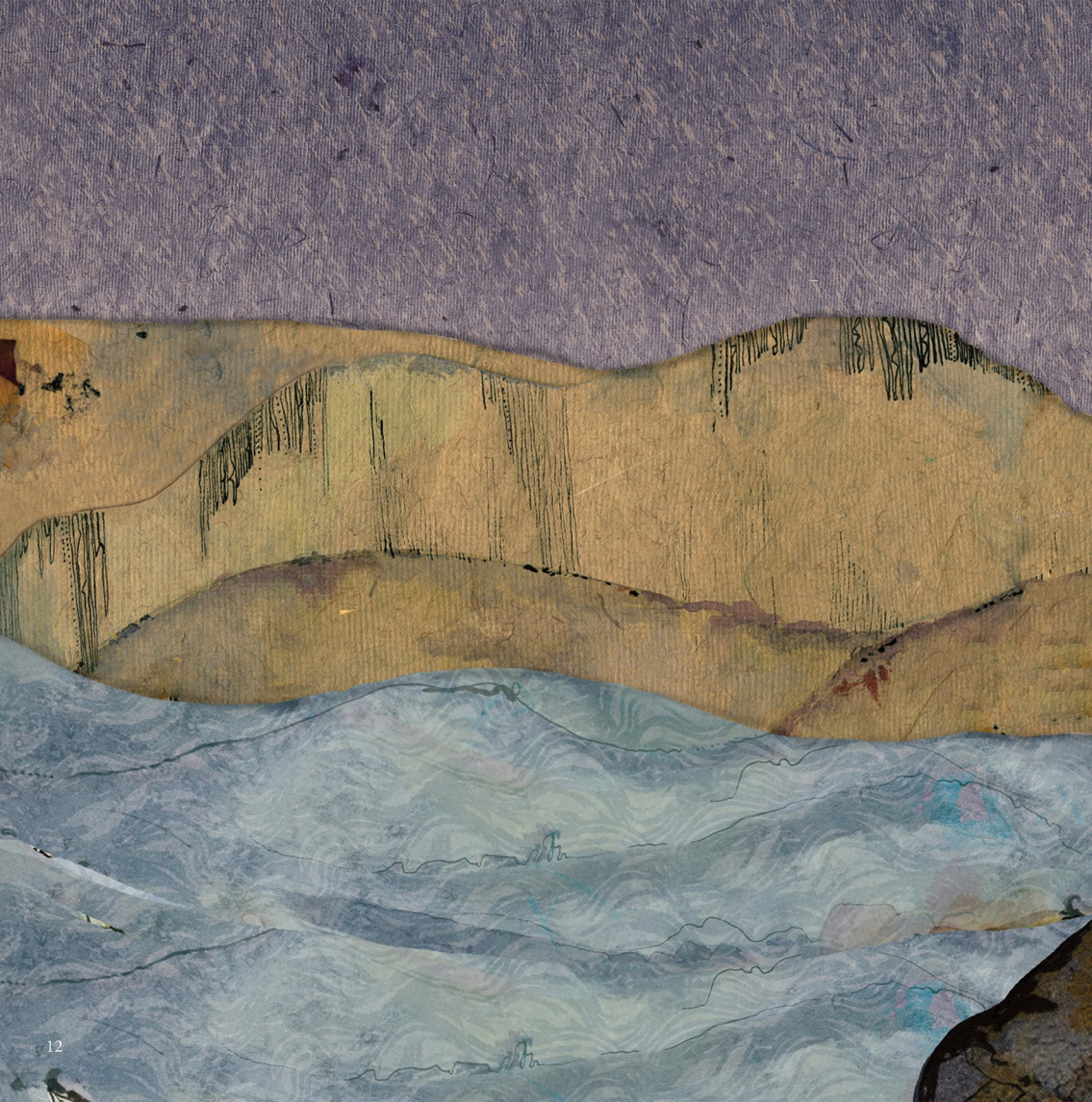

Ningú no sap ben bé com va anar la cosa. Els uns van sentir un soroll estrany. Els altres van veure una llum. Però el cas és que una roca de dimensions gegantines havia parat al mig del riu, ben a prop de Mutxamel.
L'aigua, de sobte, s'havia estancat. La riuada va deixar d'avançar i va perdre la força. La pluja va afluixar. El cel prenia colors més blancs... Com havia pogut passat?

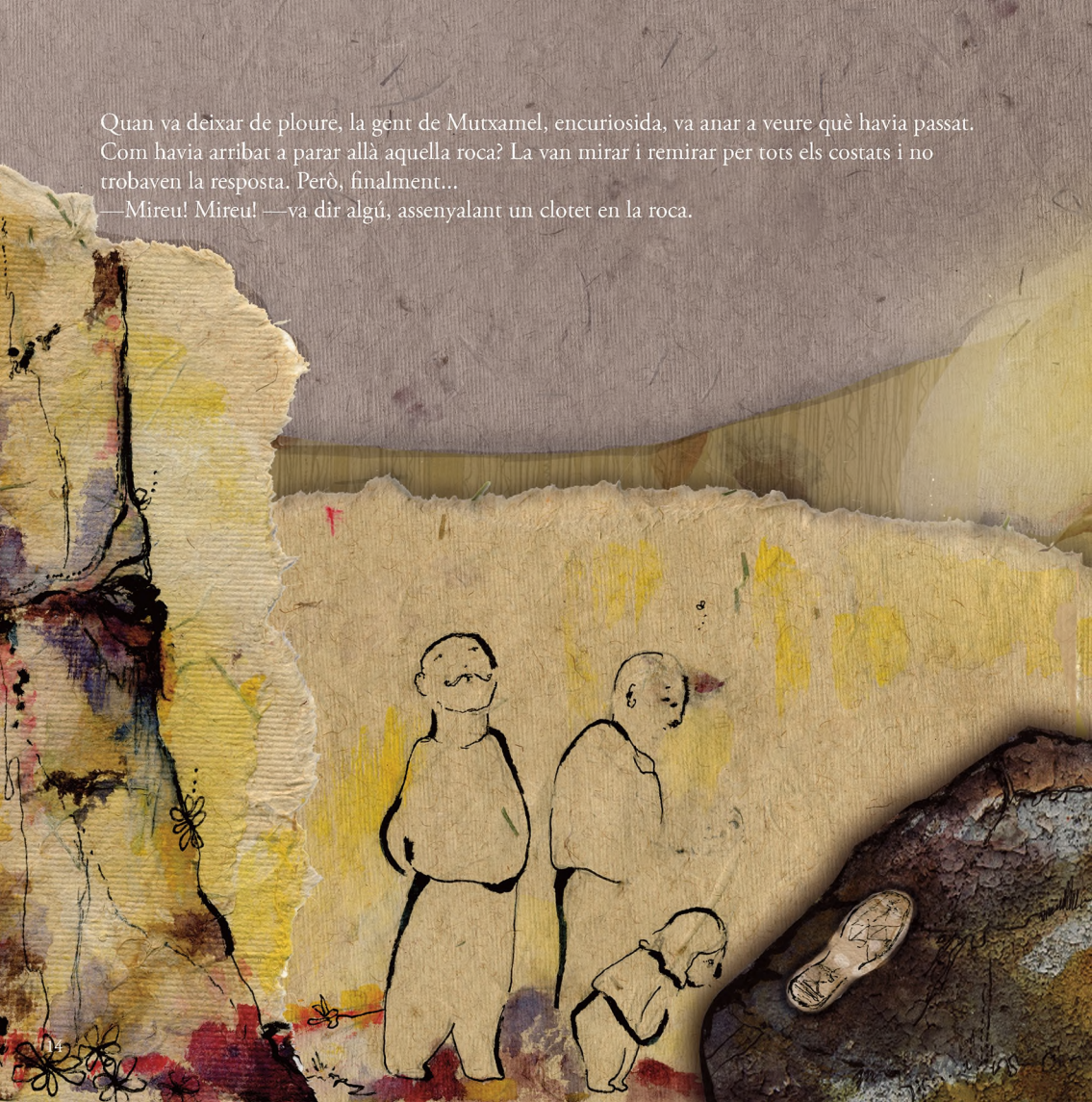

Quan va deixar de ploure, la gent de Mutxamel, encuriosida, va anar a veure què havia passat. Com havia arribat a parar allà aquella roca? La van mirar i remirar per tots els costats i no trobaven la resposta. Però, finalment...

—Mireu! Mireu! —va dir algú, assenyalant un clotet en la roca.

La forma del petit clot era claríssima: era com d'una sabateta. Era com si, d'un colp de peu, la rocassa haguera rodolat fins allà. Però com era possible, si la roca era tan gran i el clot tan xicotet? Alguns van dir que la roca es va despenyar. Uns altres van dir que va caure. Però encara hi ha uns altres que van dir que allò va ser cosa d'una sabateta: la sabateta de la Mare de Déu. El poble n'havia demanat l'ajut durant la riuada, i diuen que ella va respondre enviant aquella roca.

Va passar temps, molt de temps. Però, encara hui, la riuada d'aquell any és la més forta que es recorda. A Mutxamel, el riu tornaria a assecar-se, a créixer, a assecar-se i a créixer, deu i cent vegades més. I, any rere any, de pares a fills, d'avis a nets, la història de la sabateta tornaria a contar-se per Mutxamel... com les campanes quan s'avisen l'una a l'altra de l'aigua que vindrà.

INSTITUT ALACANTÍ DE CULTURA
Juan Gil-Albert

CONSELL PROVINCIAL ALACANT
Les Dipu ens uneix

9 788477 847335